

Jamsai

獵人

เกมล่า เต็มพินรัก

1

黑潔明 เอยเจียหมิง เขียน
เดี่ยวทสิงซังซือ แปล

เกมล่า
เติมพันธรัก

1

เกมล่าติมพันรัก 1 ชุด Red Eye

เฮยเจียหมิง เขียน ฉีเยวหลิวฮิวซิว แปล

紅眼意外調查公司之六《獵人 上》Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2017 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2397-6

ภาพประกอบปก Jozef Klopacka / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 399 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ตามที่มีเสียงถามไถ่กันเข้ามามากมายว่าแจ่มใสไม่สนใจจะแปลผลงานของ 'เฮยเจียหมิง' แนวปัจจุบันออกมาบ้างหรือ ซึ่งหลังจากพิจารณาและคัดสรรกันอยู่พอสมควร ในที่สุดเราก็ตัดสินใจปล่อยนิยายแนวแอ็กชัน-โรแมนติกในซีรีส์ Red Eye ออกมาค่ะ

Red Eye คือชื่อขององค์กรที่เป็นจุดเชื่อมโยงของทุกเล่มในซีรีส์นี้นั่นเองค่ะ ประกอบด้วยเหล่าหนุ่มสาวที่มีความสามารถแตกต่างกันไป โดยมีศัตรูตัวร้ายที่องค์กรได้ตามแกะรอยและคอยสกัดขัดขวางเรื่อยมา กลุ่มคนลึกลับผู้อยู่เบื้องหลัง 'เกมนักล่า'

ใน 'เกมนักล่าเติมพันธรัก' จะเล่าความโหดร้ายของเกมนักล่าที่ว่านี้ออกมาให้ทุกคนได้สะเทือนใจกันตั้งแต่เล่มแรกเลยละค่ะ แม้ว่าแอ็กชันจะจัดหนัก แต่ความโรแมนติกก็จัดเต็มไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ใครที่ชอบพระเอกสายซึนรับรองว่าเลือกเล่มไม่ผิด นางเอกของเรื่องเองก็น่าสนใจมาก ๆ โพรไฟล์ของเธอไม่ธรรมดาเลยละค่ะ เพราะเป็นถึงอดีตนักฆ่าเชี่ยวชาญ นักฆ่าที่ไร้อารมณ์ความรู้สึกกับชายหนุ่มที่ไม่ชอบเปิดเผยความในใจ จะรักกันอีท่าไหนในสนามล่าที่ร้อนระอุกันนะ อยากรู้จริงๆ เลย ให้น้อยารอช้าดีกว่าค่ะ เชิญรับชมความสนุกดูเถิดดูที่มาพร้อมกับอารมณ์อ่อนไหวของความรู้สึกที่เรียกว่ารักกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์ใหม่ได้ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

กติกาเกมน้กล้า

ผู้เล่นสามารถเลือกรวางเงินเดิมพันน้กล้าหรือเหี่ยวได้ตามต้องการ
เหี่ยวไม่มีการแบ่งเลเวล การรวางเงินเดิมพันเท่ากัน
น้กล้าแบ่งออกเป็นเลเวล เลเวลสูงขึ้นเงินเดิมพันก็สูงขึ้นด้วย
น้กล้าและเหี่ยวมีประวัติข้อมูลให้ตรวจสอบได้
หากเหี่ยวเสียชีวิต เงินที่วางเดิมพันไว้กับเหี่ยว
จะโอนไปเป็นของผู้เล่นที่วางเงินไว้กับน้กล้า
หากน้กล้าเสียชีวิต เงินที่วางเดิมพันไว้กับน้กล้า
จะถูกโอนไปในลักษณะเดียวกัน
เงินที่เดิมพันไปแล้วไม่อาจยกเลิกหรือเรียกคืนได้
แต่สามารถเพิ่มเงินเดิมพันกับน้กล้าหรือเหี่ยวที่อยู่ในเกมได้
ผู้เล่นสามารถประมูลน้กล้าได้ และส่งน้กล้าของตนเข้ารับการฝึกพิเศษ
เมื่อน้กล้าเข้าร่วมการแข่งขันและชนะการแข่งขัน
ผู้เล่นจะได้รับเงินที่ชนะการเดิมพัน
หากเกมได้เริ่มต้นแล้ว เกมจะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อเหี่ยวตายทั้งหมด

บทนำ

แม่น้ำเทมส์ กรุงลอนดอน

ไปไม่ถึงเขี้ยวปลิวไหวลู่อลม ไม่บ่อยนักที่จะมีแสงแดดลอดผ่านช่องรับแสง
เข้ามาส่องสว่างไปทั่วห้อง

หญิงสาวกำลังแบกบันไดอะลูมิเนียมเดินลงจากตาดฟ้าเรือ เธอมองเห็น
แสงแดดที่ส่องสว่างไปทั่ว

หากเทียบกับเรือบรรทุกที่ดัดแปลงมาเป็นบ้านเรือทั่วๆ ไปแล้ว
เรือลำนี้จัดว่าดัดแปลงออกมาได้เป็นบ้านเรือขนาดใหญ่ แต่กลับมีรูปแบบ
ที่เรียบง่าย จากตาดฟ้าเรือลงมานั้น ด้านหน้าเรือเป็นออฟฟิศที่ยกพื้นสูง
มีห้องอาหารและห้องครัวแบบเปิดโล่ง พื้นที่ด้านหลังมีทางเดินคั่นกลาง
ระหว่างห้องนอนสองห้อง ส่วนท้ายเรือมีห้องอาบน้ำอีกหนึ่งห้อง

ทางซ้ายของออฟฟิศมีตู้ไม้เก่าๆ ที่ยังดูแข็งแรงและมั่นคงตั้งอยู่
ใช้เก็บแฟ้มคดีต่างๆ ในรอบหลายปีที่ผ่านมาไว้อย่างเป็นระเบียบ ถัดจาก
ตู้ไม้ไปก็คือบาร์โหนดั้งติดอยู่เหนือหน้าต่างเรือ บนพื้นมีดีมเบลล์วางไว้
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ทางขวาของออฟฟิศมีโซฟาหุ้มหนังวัวทรงโบราณตั้งอยู่ มันเป็นโซฟาที่

เก่ามาก เก่าถึงขนาดที่สปริงก็ไม่ต็งแล้ว และหนังหุ้มโซฟาที่ไร้ความมันวาว แม้ว่าเธอพยายามตั้งใจแลมันเป็นอย่างดี แต่ก็ไม้อาจฝืนกาลเวลาและการใช้งานอย่างสมบุกสมบันของผู้ชายคนนั้นได้ บนโซฟาจึงปรากฏร่องรอยยับย่นเต็มไปหมด

โซฟาไม่อาจรองรับเขาได้ทั้งตัว แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำไมเขาถึงได้ชอบนอนบนนั้นนัก โซฟาตัวนี้ยุบลงเป็นรูปร่างคนก็เพราะเขาแน่แหละ

บางทีเธอควรจะเปลี่ยนหนังหุ้มโซฟาและเปลี่ยนสปริงใหม่เสียที

แต่เมื่อมองรอยยุบๆ นั้นเธอก็ลึ้งเลออยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็แบกบันไดอะลูมิเนียมเดินเข้าไปทางไว้ต์โคมไฟที่แขวนอยู่ใต้ช่องกระจับแสง ปีนขึ้นไปเปลี่ยนหลอดไฟหลอดใหม่แทนหลอดเก่าที่ชำรุด

จากนั้นเธอก็เก็บบันไดแล้วเปิดช่องรับแสงบานหนึ่งเพื่อให้ลมเข้ามา เธอเดินมาถึงห้องครัวแบบเปิดโล่ง วางผักสดที่เพิ่งล้างสะอาดให้สะเด็ดน้ำแล้วเริ่มซอยแครอท แดงกวา และหัวหอมให้เป็นเส้นๆ

ฝีมือการทำครัวของเธอไม่ได้ดีมากนัก ทำได้ก็เพียงแค่อำหารพื้ๆ ทั่วไปเท่านั้น สลัดนับเป็นอาหารเพียงไม่กี่อย่างที่เธอถนัด และโซคยังดีที่เขาไม่ใช่คนเลือกกิน

เธอชอบยื่นทำสลัดอยู่ตรงนี้เพราะเธอสามารถรับรู้ถึงสายลมที่พัดเข้ามาจากหน้าต่างช่องรับแสง และรู้สึกได้ถึงแดดในฤดูหนาวที่พบได้ไม่บ่อยนัก ซึ่งส่องลอดมากระทบตัว

เธอหันมะเขือเทศเป็นชิ้นๆ พลางแกะผักกาดหอมสีเขียวสดออกแล้วค่อยวางผักทั้งหมดลงไปผสมกันในซามโบใหญ่ เติมน้ำมันมะกอกลงไปตามด้วยน้ำมันงาและพริกไทยดำ แล้วค่อยเติมใบมินต์กับโหระพาฝรั่งจากกระถางต้นไม้เล็กๆ ที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ทำอาหารมา ซอยเป็นชิ้นเล็กๆ โรยลงไป จากนั้นค่อยแบ่งลงกล่อง ใส่เข้าไปในตู้เย็นที่อัดแน่นไปด้วยข้าวของตั้งแต่ต้น

สลัดพวกนี้อาจมากก็กินได้แค่สามวันเท่านั้น ทว่าในตู้เย็นก็ยังมีอาหารพวกเนื้อตุ๋นกับผักต้มแช่แข็งที่มากพอให้เขากินไปสักสัปดาห์หรือครึ่งเดือนเลย

หลังจากปิดตู้เย็นเรียบร้อยเธอก็ลงมือทำความสะอาดเคาน์เตอร์ทำอาหาร มองไปรอบๆ ห้องจนแน่ใจว่าได้ทำทุกอย่างที่ควรทำเรียบร้อยแล้ว

สายตาเธอพลันถูกนิตยสารเล่มนั้นดึงดูดไปอีกครั้งอย่างไม่รู้ตัว

หน้าปกของนิตยสารเป็นรูปสาวสวยคนดังที่มีสีหน้าสีนหวังคนหนึ่ง กำลังถูกชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กอดไว้แนบอก

นี่เป็นรูปที่พวกปาปารัซซี่แอบถ่ายมาได้ ปาปารัซซี่ผู้นี้มีฝีมือในการถ่ายภาพที่เป็นเลิศ ภาพคุณภาพสูงที่ถูกไฟไหม้กับกลุ่มควันเพลิงที่ลอยขึ้นทำให้ภาพนี้ดูเหมือนโปสเตอร์หนัง แต่น่าเสียดายที่ชายคนนั้นไม่ได้หันมามองกล้อง เขาสามารถหลบการจับภาพของปาปารัซซี่ได้ทัน จึงเห็นเพียงแต่ใบหน้าของเซเลบสาวผู้บอบบางได้ชัดเจนอย่างน่าแปลกใจ อาจเป็นเพราะเป้าหมายสำคัญของพวกปาปารัซซี่ก็คือเธอคนนั้น

ถึงเซเลบสาวในภาพจะยังอยู่ในอาการตกใจ แต่ก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ แม้เพียงปลายก้อย ทั้งยังมองชายหนุ่มด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความศรัทธาและไว้วางใจ

เธอเข้าใจสายตาเช่นนั้นเป็นอย่างดี และเธอก็คุ้นเคยกับสายตาของผู้คนที่มองเขาอย่างชื่นชมหลังจากที่ตัวเธอเองก็เคยได้รับความช่วยเหลือจากเขา

เธอเผลอยื่นมือไปสัมผัสรูปชายหนุ่มบนนิตยสารนั้นอย่างไม่รู้ตัว

เขาไม่ได้กลับมาตลอดทั้งคืน เธอรู้ว่าเขาสามารถหาเตียงที่อบอุ่นและพร้อมจะต้อนรับเขาได้ทุกที่ทุกเวลาซึ่งมันช่างแตกต่างกับเธอ เตียงที่อบอุ่นสำหรับเธอคือที่นี้เท่านั้น

ไม่ใช่ว่าบ้านเรือทุกลำในแม่น้ำสายนี้จะมีตู้เย็นและฮีตเตอร์ไฟฟ้า เนื่องจากเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งสองนี้กินไฟมาก เมื่อหลายปีก่อนลูกค้าคนหนึ่ง ได้มอบตู้เย็นให้ ส่วนลูกค้าใจดีอีกคนก็ช่วยติดตั้งฮีตเตอร์ไฟฟ้า แล้วยังมี ลูกค้าอีกคนช่วยติดตั้งแผงพลังงานแสงอาทิตย์บนเรือลำนี้ให้อีก ซ้ำยังมีลูกค้าใจดีอีกคนที่ช่วยตกแต่งเรือทั้งลำให้ฟรีๆ อีกด้วย

ตอนแรกๆ เป็นเพราะมีลูกค้าที่ไม่อาจจ่ายค่าจ้างได้ จึงได้ใช้แรงงาน หรือข้าวของมาจ่ายแทน บางครั้งเขาก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังลำบากจึงไม่ได้ เร่งรัดทวงเงิน ต่อมาเมื่อลูกค้าเหล่านั้นผ่านวิกฤตไปได้และร่ำรวยขึ้นมา ก็จะนำสิ่งของที่เขาน่าจะต้องการมามอบให้

ไม่ว่าจะเป็นตู้หนังสือ โซฟา ราวแขวนหมวก บันไดอะลูมิเนียม ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นของที่คนอื่นให้มาทั้งนั้น แม้แต่ผักผลไม้สดพวกนี้ ก็ยังเป็นของที่คนอื่นให้มาเหมือนกัน เขาสามารถอยู่ได้สบายๆ เพียงลำพัง

ก่อนที่เธอจะมา เขาก็มีชีวิตที่อยู่มาได้ด้วยดีโดยตลอด...เธอบอกกับตัวเอง

เธอมาที่นี่เมื่อห้าปีก่อน เขาสอนเรื่องต่างๆ ให้เธอมากมาย ให้เธอ จัดการธุระน้อยใหญ่แทนเขา เธอทำหน้าที่เก็บกวาดออฟฟิศบนเรือลำนี้ ที่อยู่ในแม่น้ำเทมส์จนสะอาดสะอ้าน ช่วยเขาจัดเก็บเอกสาร รับประทานอาหาร ยื่นภาษีแทน จัดทำบัญชี รวบรวมข้อมูล จัดการกับลูกค้าที่รับมือได้ยาก ซ่อมแซมบ้านเรือ บางครั้งก็ช่วยตามทวงเงินกับลูกค้าที่เหนียวหนี้ยี่รู้ว่า มีเงินแต่ไม่ยอมจ่าย

เธอมีความสามารถในการทวงหนี้ ซึ่งก็เป็นความสามารถเพียงไม่กี่อย่าง ของเธอ

เธอเรียนรู้ทุกเรื่องที่สามารถทำได้ และเธอยังชอบทำงานพวกนี้ อีกด้วย ไม่ว่าจะถูพื้น จัดเก็บเอกสาร หรือดูแลให้เรือลำนี้ยังคงเดินเครื่อง ได้ตามปกติ

เธอเองก็ไม่รู้ว่าเธอยังต้องห่วงอะไรเขา ที่ผ่านมาชายคนนั้นดูจะเข้าใจโลกมากกว่าเธอเสียอีก

ในเวลานั้นเอง หน้าจอโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็สว่างขึ้น เธอมองเห็นเบอร์ที่โทรเข้ามา แล้วจิตใจก็เกิดปั่นป่วนขึ้นมา

เธอยังคงยืนอยู่ที่เดิม มองดูเบอร์ที่โทรเข้าพลาจสุดหยาบใจลึก ก่อนหยิบมือถือขึ้นมากดรับสาย

"สวัสดีค่ะ"

"คุณเตรียมพร้อมมั๊ย" ชายคนนั้นไม่อ้อมค้อม เอ่ยถามตรงประเด็น เธอมองออฟฟิศเก่าแก่แต่สะอาดสะอาดอันนี้อย่างเหม่อลอย

หากเป็นไปได้เธอก็อยากจะอยู่ที่นี้ต่อไป แต่เธอก็รู้ว่าถ้าไม่ใช่เพราะผู้ชายที่พูดโทรศัพท์กับเธอคนนี้ เธอก็คงไม่ได้มาอยู่ที่นี้ตั้งแต่แรก

ดังนั้นเธอก็จึงลุกขึ้นยืน เดินไปที่หน้าประตู ปีนบันไดขึ้นไป แล้วเปิดประตูบานนั้นออก

เป็นอย่างที่เธอคิดไว้ เป็นชายที่คุยสายอยู่กับเธอ ในมือของเขา กำลังถือโทรศัพท์ เขาสวมเสื้อขนแกะคอเต่าสีดำ สีหน้าสบายๆ ขณะยืนอยู่นอกประตู ใบหน้าหล่อเหลาประดับด้วยรอยยิ้มชวนหลงใหล

เธอกดปุ่มวางสาย มองชายตรงหน้าแล้วเอ่ยปาก

"ฉันต้องปิดหน้าต่างช่องรับแสง"

พูดจบแล้วเธอก็หมุนตัวเดินกลับไปออฟฟิศ คลายเชือกที่มัดอยู่ที่ผนังตรงช่องรับแสงออก ปิดสลับหน้าต่างช่องลมลงมา แล้วก็ผูกเชือกใหม่ให้เรียบร้อย

ชายคนนั้นเดินลงมา หยิบนิตยสารบนโต๊ะทำงานเล่มนั้นเปิดออกดู เผยยิ้มพร้อมพูดว่า "หมอนี้เสน่ห์แรงไม่เบานะ"

เธอขมความรู้สึกไม่ให้เข้าไปกระซอกนิตยสารเล่มนั้นออกจากมือของเขา เพียงเอ่ยเสียงเรียบๆ ว่า "ฉันคิดว่าพวกเรากำลังรีบเสียอีก"

"แน่นอน" เขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอพลางฉีกยิ้ม แล้ววางนิตยสารกลับคืนที่โต๊ะ

เธอวางกฏูแกลงบนนิตยสารเล่มนั้น ก่อนจะหันหลังเดินออกไป

ชายหนุ่มมองด้านหลังของเธอแล้วก็ยกมูมปากขึ้นอีกครั้ง เขาหยิบนามบัตรใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าวางลงบนนิตยสารเล่มนั้นข้างๆ กฏูแฉที่เธอวางไว้ แล้วจึงเดินตามออกไป จงใจถามขึ้นว่า

"เธอไม่ต้องเก็บของหน่อยเหรอ"

"ที่นี่ไม่มีอะไรที่เป็นของฉัน"

เธอตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เดินขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ ออกจากบ้านเรือที่เธออาศัยอยู่มาห้าปีเต็มๆ โดยไม่หันหลังกลับไปมองอีก

จริงหรือ จะไม่มีสิ่งของที่เป็นของเธอเลยหรือ

ครั้งนี้เขาเลิกคิ้วพร้อมกับครอยยิ้มลึกขึ้น แต่เขาก็ฉลาดที่จะไม่ถามอะไรต่อ ได้แต่เดินตามผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ดูไม่สะดุดตาคนนั้นขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ เดินข้ามไม้กระดานไป

เมื่อขึ้นฝั่งมาแล้วเขาอดไม่ได้ที่จะหันกลับมามอง จากมุมนี้สามารถมองเห็นประตูของเรือบรรทุกที่ตัดแปลงเป็นบ้านเรือซึ่งมีป้ายเล็กๆ แขนงไว้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า

'สำนักงานนักสืบลึกลับ'

เขาคิดว่าถ้าไม่มีผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้แล้ว ป้ายนี้คงจะแขวนอยู่ได้อีกไม่นาน

หากกลับมาแล้วพบว่าเทพธิดาแห่งความโชครึชของตนได้จากไปพร้อมกับเขา ชายคนนั้นจะรู้สิึ่กอย่างไร เขาอยากเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายจนแทบทนไม่ไหว แต่เขาคงต้องอดใจไว้ก่อน

เขากลับแล้วล้างกัญแจรออกจากกระเป๋อย่างมีความสุข เดินจากไป
กับเทพธิดาแห่งความโชคดี
ถึงเขาจะไม่ได้มีจุดเด่นอะไร แต่เขาก็มีความอดทนเป็นเลิศไม่แพ้ใคร

บทที่ 1

บ่ายสามโมง

ชายหนุ่มลากขาอย่างเหนื่อยล้าเดินกลับมายังพื้นที่เล็กๆ ของตนเอง หลังจากปิดประตูก็ถอดเสื้อโค้ตออกแขวนไว้ที่ราวแขวนเสื้อ เปิดเบียร์กระป๋องดื่มจนหมดแล้วทิ้งตัวลงนอนหลับบนโซฟา

กลางดึก ความหนาวเหน็บและความหิวปลุกเขาให้ตื่นขึ้น ไม่รู้ว่าความหนาวเย็นนี้ได้กระจายตัวปกคลุมไปทุกซอกทุกมุมของห้องตั้งแต่เมื่อไหร่ เหมือนกับว่าแสงแดดอบอุ่นในยามเช้าเป็นเพียงเรื่องโกหก

เขาเปิดฮีตเตอร์ สังเกตเห็นกระป๋องเบียร์ยังวางอยู่บนพื้น แต่ก็ยังไม่ได้นอนใจอะไร เพียงเดินไปที่ตู้เย็นที่อัดแน่นไปด้วยอาหารแล้วหยิบกล่องแซนด์วิชออกมากิน จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้า เดินออกจากออฟฟิศไปอาบน้ำที่ห้องน้ำด้านท้ายเรือ

น้ำร้อนกระทบกับร่างกายที่แข็งเกร็ง ช่วยผ่อนคลายความปวดเมื่อยของกล้ามเนื้อ เขาออกแรงถูใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนองครา แล้วถอนลมหายใจยาวอย่างผ่อนคลาย

อีกครั้งชั่วโงมถัดมาเขาถึงออกจากห้องน้ำกลับไปห้องนอนแล้ว

เซ็ดผมให้แห้ง

ตอนนั้นนอกหน้าต่างมีหิมะตกลงมา

หิมะขาวสะอาดค่อยๆ ร่วงหล่น ทิวทัศน์นอกหน้าต่างค่อยๆ ถูกหิมะปกคลุม

เขานั่งลงบนเตียง ความเหนื่อยหน่ายกลับเข้ามาในใจอีกครั้ง ภาพหิมะที่ค่อยๆ ตกลงมานั้นเหมือนจะซบกล่อมให้หลับไหล

เขาสะลึมสะลือ ตั้งใจจะนอนต่ออีกหน่อย

หิมะยังคงร่วงหล่นสู่พื้นดิน ร่วงหล่นลงมาอย่างไร้สัมเสียง เขาคิดว่าตัวเองคงจะหลับต่อได้ในอีกไม่ช้า แต่กลับมีความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้นไม่รู้ว่าอะไรอธิบายความรู้สึกนี้ว่าอย่างไร มันรบกวนจนทำให้เขาไม่อาจปล่อยวางได้

มีบางอย่างที่ผิดปกติไป แต่เขาบอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร

ภาพหลังจากที่เดินเข้าประตูมาผุดขึ้นในใจอีกครั้ง

ประตู ราวแขวนเสื้อ ออฟฟิศ โซฟา โต๊ะ นิตยสาร ตู้เย็น เบียร์...

เขาลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เป็นเวลากลางดึกแล้ว บ้านเรือที่สะอาดเอี่ยมนี้เงียบสงบมากเหลือเกิน

ชายหนุ่มลงจากเตียง เดินกลับมาที่ออฟฟิศ เขาก็มองเก็บกระป๋องเบียร์ นาฬิกาดิจิตอลบนโต๊ะบอกให้รู้ว่าตอนนี้ล่วงเข้าสองนาฬิกาของวันใหม่แล้ว

เขาจำได้ว่าตอนที่กลับเข้ามามองนาฬิกาเป็นเวลาบ่ายสามโมง

ตอนที่กลับมาแล้วพบว่าผู้หญิงคนนั้นไม่อยู่ เขายังคิดว่าเธอน่าจะออกไปซื้อของหรืออาหาร แต่ก็ไม่ใช่ เพราะเธอทำอาหารแซ่ไว้เต็มตู้เย็นแล้ว

ในออฟฟิศนั้นเงียบสงัด แสงไฟเล็กๆ จากนาฬิกาดิจิตอลบนโต๊ะส่องสว่างให้เห็นนิตยสารเล่มนั้นกับของที่วางอยู่ข้างบน กุญแจกำลัง

สะท้อนแสงไฟสีฟ้าของนาฬิกา

เขาเดินเข้าไปมองตุ๊กตุ้มแจกับนิตยสารก๊อซซิปเล่มใหม่ล่าสุดที่วางอยู่บนโต๊ะ รวมถึงนามบัตรที่จิงใจวางไว้ข้างกัน

แม้จะมีเพียงแสงสลัว แต่เขามองปราดก็รู้ว่านามบัตรใบนี้เป็นของใคร เขาหยิบนามบัตรขึ้นมา มองรูปหน้าปกนิตยสารซึ่งคือเขาเอง

แม้ว่าพวกเขาปาร์ตี้ที่ไม่อาจจับภาพใบหน้าเขาได้ แต่เขาก็รู้ว่าคนในรูปนี่คือเขา คาดว่าเธอก็คงจะดูออกถึงได้ขื่อนิตยสารเล่มนี้กลับมา

เขานั่งลงบนเก้าอี้หนึ่งหลังโต๊ะทำงาน ก่อนจะตีดนามบัตรใบนั้นกลับไปโต๊ะ

ในความมืดมืดอันเงียบสงัด หิมะสีขาวที่ตกโปรยปรายลงมานั้นราวกับจะดูตกสิ้นทุกสรรพเสียงในโลกนี้ไปจนหมดสิ้น

มือจับกระป๋องเบียร์โยนขึ้นไปในอากาศพลาเงไขว้ขาววางบนโต๊ะแล้ว เอนหลังพิงพนัก ตามองตรงไปในความมืดเบื้องหน้า

เธอจากไปแล้ว

ตามไ้คนขี้ตีต่ออย่างหานอู่ฉีไปแล้ว

เขาไม่คิดจะหยิบโทรศัพท์ที่โทรหาเธอ ผู้หญิงคนนั้นมักอยู่ด้านหลังเขาเสมอ คอยช่วยจัดการเรื่องต่างๆ ที่เขาทำหิ้งเอาไว้ เธอไม่มีทางปล่อยให้กระป๋องเบียร์ตกอยู่ที่พื้นนานแบบนี้ และเธอก็คงไม่ทิ้งกุญแจไว้บนโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจแบบนี้ด้วย

ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้ดีว่าสักวันหนึ่งเธอก็จะต้องจากไป

ยังงั้นซะ 'องค์กรเรตอาย' ก็เป็นตัวเลือกที่ดีกว่าเขาอยู่แล้ว

เขาไม่ได้มีทรัพย์สินสมบัติมากมาย ไม่ได้มีกิจการงานที่มั่นคง ในฐานะนักสืบเอกชนคนหนึ่งแล้ว รายได้เขาซึ้นๆ ลงๆ ไม่มีความแน่นอนใดๆ ช่วงที่ตีก็ตีมาก หากเป็นช่วงที่ไม่ตีก็เคยถึงขนาดในครึ่งปีไม่มีเงินเข้ามาสักเหรียญ

เขาไม่ต้องการให้ใครมาลำบากกับเขาด้วย

ฟ้าย่อมรู้ว่าเขามีชีวิตอยู่บนเรือ และเรือลำนี้จะไม่จอดอยู่ที่ไหนนานนัก เพราะเขารักอิสระถึงออกมาทำธุรกิจนี้

กับผู้หญิงคนนั้นแล้ว มันเป็นความบังเอิญมาตั้งแต่แรก

เขารู้อยู่แล้วว่าเธอคงอยู่ไม่นาน เธอเป็นคนเก่ง อยู่ในระดับที่ดีเลิศเลยละ ยิ่งมาประกอบกับใบหน้านั้น หากเธอต้องการจะไปเสียอย่าง คนอย่างหานอู่ฉีจะต้องอ้าแขนรับไว้อยู่แล้ว

เสียงประหลาดของโลหะทำให้เขารู้สึกตัวขึ้นมา เมื่อก้มลงมองจึงเห็นว่ากระป๋องเบียร์ที่อยู่ในมือถูกบีบจนบี้แบน

ถึงจะรู้ว่าต้องมีสักวันที่เธอจะหันหลังจากไป ทั้งที่เขารู้ดีอยู่แก่ใจ แต่เขาก็ไม่คิดว่าเมื่อมันเกิดขึ้นจริงๆ แล้วเขาจะรู้สึกไม่พอใจเช่นนี้

เธอเป็นพนักงานที่ดี เป็นคู่หูที่ดี แต่ก็เพียงเท่านี้เอง

เขาขมวดคิ้วจ้องมองกระป๋องเบียร์ในมือที่ถูกบีบจนบี้แบน แล้วโยนมันลงถึงขยะโลหะจนเกิดเสียงกระทบกันก่อนจะเงียบลง

ไปแล้วก็ดีเหมือนกัน

เขาค้าวกุญแจขึ้นมา เดินออกจากออฟฟิศกลับไปห้องนอน ขณะเดินผ่านหน้าต่างเขาก็เขวี้ยงกุญแจทิ้งลงแม่น้ำไป

เสียงกุญแจตกน้ำดังขึ้น แล้วก็จมลงไปในสายน้ำ จากนั้นทุกอย่างก็กลับสู่ความเงียบงัน

เขาไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง เพียงเดินต่อไปล้มตัวลงนอนที่เตียง

เครื่องบินขนาดใหญ่กำลังบินลงจอดสู่ภาคพื้นดิน

หางของเครื่องบินมีสัญลักษณ์เป็นปีกนกสีแดงเพลิง มองแวบแรกจะคิดว่าเป็นนกฟีนิกซ์ แต่เมื่อมองให้ดีก็พบว่านั่นคือนกที่มีปากยื่นยาวออกมา มันคือนกกระเรียน ไม่ใช่นกฟีนิกซ์

ที่นี่คืออาคารผู้โดยสารสนามบินนาริตะ กรุงโตเกียว นอกจากเครื่องบินที่มีสัญลักษณ์เป็นนกกระเรียนแดงของสายการบินญี่ปุ่นแล้ว มองจากตรงนี้ยังสามารถเห็นเครื่องบินจากนานาประเทศที่กำลังรอจะทะยานสู่ท้องฟ้า และที่เพิ่งลงจอดอีกมากมาย การจราจรทางอากาศที่คับคั่งทำให้สนามบินนี้เต็มไปด้วยผู้คนจากที่ต่างๆ ของโลก

เพราะที่นี่เป็นพื้นที่ในทวีปเอเชีย ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงมีผมดำ นัยน์ตาดำและผิวเหลือง บ้างก็เป็นนักธุรกิจที่มาเจรจาการค้า บ้างก็เป็นนักเดินทางที่มาท่องเที่ยว

เครื่องบินทะยานขึ้นและลงจอดอย่างต่อเนื่อง เสียงประกาศที่น่าฟังในสนามบินเรียกเตือนให้ผู้โดยสารไปเช็คอินอย่างต่อเนื่อง รับส่งผู้โดยสารเข้าออกตลอดเวลา

เมื่อสี่สิบนาทีก่อนหน้า หญิงสาวในชุดเสื้อโค้ตกันลมสีเทา กางเกงยีนสีฟ้า และสวมรองเท้าบูตสีน้ำตาลลากกระเป๋าเดินทางสีดำพร้อมถือกาแฟแก้วหนึ่งเดินเข้ามาในอาคารผู้โดยสารเพื่อจะรอขึ้นเครื่อง

เห็นว่ายังมีเวลาอยู่อีกพักใหญ่กว่าจะถึงเวลาที่เธอต้องเช็คอิน เธอจึงปลดผ้าพันคอและถอดโค้ตกันลมออก มองหาที่ว่างเพื่อนั่งลง หยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กออกจากกระเป๋าเดินทางที่มีรอยขีดข่วนเต็มไปหมด แล้วเริ่มต้นพิมพ์ข้อความลงไป

ผู้หญิงแบบเธอไม่เป็นที่สะดุดตาในสถานที่แบบนี้ เธอเป็นคนผิวเหลือง รูปร่างเล็กกะทัดรัด หน้าตาธรรมดา ดวงตาคู่นั้นไม่ใหญ่ไม่เล็ก ผมก็ไม่สั้นไม่ยาว

เธอไม่ได้แตกต่างกับผู้หญิงญี่ปุ่นทั่วไป เธอแต่งหน้าอ่อนๆ นั่งด้วยท่าทางเรียบร้อย เสื้อผ้าการแต่งกายก็ดูสะอาดเรียบร้อยและปกติดี

หากจะมีสิ่งใดที่ทำให้เธอดูแตกต่างก็น่าจะเป็นการที่เธอดูไม่ได้สนใจคนรอบข้างที่ผ่านไปผ่านมา ไม่ได้เดินออกไปดูเครื่องบินที่กำลังบินขึ้นและลง

หรือที่กำลังจอตึงรอรับผู้โดยสารชุดใหม่ เธอเพียงตั้งอกตั้งใจในการพิมพ์บทความนั้น สักพักก็จะหยุดเพื่อจิบกาแฟ

กระทั่งใกล้ถึงเวลาเช็กอินก็เริ่มมีคนเข้ามาในนี้มากขึ้นเรื่อยๆ ที่นั่งทุกที่ถูกผู้คนจับจองไว้จนหมด รวมถึงที่ว่างข้างๆ เธอด้วย

ผู้โดยสารหลายคนที่นั่งใกล้ๆ เธอบ้างก็ใช้แท็บเล็ตไปด้วยแล้วก็ใช้โทรศัพท์มือถือถือไปด้วย พวกเขา กำลังพูดคุยถึงข่าวที่เป็นกระแสโด่งดังอยู่ในช่วงนี้

"คุณรู้ไหม พี.เอช. คนที่อยู่เบื้องหลังการเปิดโปงข้อมูลสำคัญทางการเมืองและธุรกิจหลายเรื่องทางอินเทอร์เน็ตในปีนี้มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นผู้หญิง"

"ฉันคิดว่าเพราะข้อมูลที่ พี.เอช. เปิดเผยมานั้นเป็นความลับสุดยอดก็เลยกลัวว่าจะถูกแก้แค้น จึงต้องใช้นามแฝงว่า พี.เอช. เพื่อปิดบังฐานะตัวเอง แล้วคุณไปรู้ได้ยังไงว่า พี.เอช. เป็นผู้หญิง"

"ข่าวในอินเทอร์เน็ตแชร์กันไปทั่ว คราวที่แล้ว พี.เอช. ถอดรหัสเอกสารลับของรัฐบาลอเมริกัน ดึงความสนใจจากทางอเมริกาได้เป็นอย่างมาก ได้ยินมาว่าเอฟพีไอเอนำบทความของ พี.เอช. ไปวิเคราะห์ ผลก็คือ พี.เอช. เป็นผู้หญิง คนตะวันออก อายุราวยี่สิบถึงสามสิบปี"

"จริงรีเปล่า"

"ไม่รู้เหมือนกัน" ผู้ชายคนนั้นยกไหล่พลางกล่าวต่อว่า "แถมยังพูดกันอีกว่าในมือของ พี.เอช. มีเอกสารลับของรัฐบาลอเมริกันอยู่ไม่น้อย ยังมีบางคนพูดอีกว่า พี.เอช. มีรายชื่อของจารชนและสายลับที่จารกรรมข้อมูลธุรกิจในหลายประเทศอยู่ในมือ มีความเป็นไปได้สูงที่รัฐบาลอเมริกันต้องการจะจับคนคนนี้ให้ได้"

"ฉันว่าไม่ใช่แค่รัฐบาลอเมริกันเท่านั้นหรอก เพราะข้อมูลที่ พี.เอช. เปิดเผยออกมาในปีนี้จะกระทบต่อทั้งวงการการเมืองและวงธุรกิจในหลายประเทศ

เป็นอย่างมาก มีพวกกลุ่มธุรกิจผูกขาดและนักการเมืองไม่น้อยที่เกลียดพี.เอช. เข้ากระตุกตำ เธอจะต้องถูกจับแน่ แค่ว่าหรือเร็วเท่านั้น"

"คุณเชื่อแล้วไงล่ะว่า พี.เอช. ต้องเป็นผู้หญิง"

"ครึ่ง-ครึ่งนะ"

"ไม่รู้ว่าเธอจะหน้าตาเป็นยังไงนะ"

"ไม่แน่ว่าจะเป็นสาวที่ซีเห่ร่มากก็ได้ ฮ่าๆ"

ผู้หญิงที่นั่นช่างๆ นักท่องเที่ยวคุณนั้นยังคงนั่งกับเรื่องที่ไต่ยิน กดบันทึกรบทความแล้วปิดหน้าจอโน้ตบุ๊กลง จากนั้นก็เก็บของ

เมื่อใกล้เวลา เสียงประกาศสนามบินก็ดังขึ้น เชิญให้ผู้โดยสารชั้นพิเศษและชั้นธุรกิจเข้าไปเช็คอินก่อน ถึงจะเป็นเช่นนี้ แต่ผู้โดยสารชั้นประหยัดก็พากันลุกขึ้นยืนและเข้าแถวรอหน้าทางขึ้นเครื่อง

เธอรีบร้อนเดินไปเข้าแถว เพียงแต่ลากกระเป๋าเดินทางไปห้องน้ำหญิงถือโอกาสนี้จัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย เป็นเพราะเธอไม่ชอบเข้าห้องน้ำที่คับแคบบนเครื่องบิน อีกทั้งเธอก็ไม่ชอบการเข้าแถวด้วย

เมื่อไต่ยินเสียงประกาศให้ขึ้นเครื่อง พวกผู้หญิงต่างพากันรีบร้อนออกจากห้องน้ำ เธอจึงจัดการเสื้อผ้าไปอย่างสบายๆ ส่งกระจกดูจนแน่ใจว่าปกเสื้อพับเรียบร้อยและผมไม่ยุ่ง จึงได้ลากกระเป๋าเดินทางกับถือได้ก้นลมเดินออกมาซึ่งเป็นเวลาที่พอเหมาะพอดี

คนที่เข้าแถวรอขึ้นเครื่องผ่านชั้นตอนไปจนเกือบจะหมดแล้ว เหลือผู้โดยสารห้าหกคนกับแอร์โฮสเตสที่ยืนอยู่ตรงปากทางขึ้นเครื่อง เธอจึงลากกระเป๋าเดินตรงไปแล้วแสดงบัตรโดยสาร

แอร์โฮสเตสที่เหนื่อยล้ามองบัตรโดยสารของเธออย่างรวดเร็วแล้วฉีกส่วนหนึ่ง ก่อนจะส่งอีกส่วนหนึ่งคืนให้เธอ

"ขอบคุณ" เธอพูด

แอร์โฮสเตสหนึ่งไปเล็กน้อย ฉีกยิ้มพ้อเป็นพิธี ตอบกลับมาว่า "ด้วย

ความยินดีค่ะ ขอให้มีความสุขกับการเดินทางนะคะ"

เธอเก็บบัตรโดยสารลงกระเป๋า จากนั้นลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปในทางเชื่อมชั้นเครื่อง เบื้องหน้าเป็นผู้โดยสารที่เดินแล้วเข้าเครื่องไป ตอนแรกเธอคิดว่าตัวเองเป็นผู้โดยสารคนสุดท้ายแล้ว แต่กลับได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง เธอหันหลังกลับมาหรีตามอง พบว่าเป็นสจ๊วตคนหนึ่ง เขายืมให้เธอเล็กน้อย แต่เธอสังเกตเห็นว่าเขาเอามือขวาล้วงกระเป๋าไว้ เธอหันหลังจะวิ่ง ทว่าอีกฝ่ายก้าวมาอยู่ตรงหน้าด้วยความรวดเร็ว ยื่นมือมาจับคอเธอไว้ไม่ให้เธอส่งเสียงได้ หญิงสาวพยายามดิ้นรน ชัดขึ้น แต่เร็วแรงเขามากเหลือเกิน จากนั้นก็เห็นเขาล้วงกระเป๋าด้านขวาเอาเข็มฉีดยาออกมา

วินาทีถัดมา ความเจ็บปวดที่แขนขวาก็เกิดขึ้น ของเหลวเย็นๆ ไหลแทรกเข้าไปในกล้ามเนื้อและหลอดเลือด

เพียงพริบตาเดียวเธอก็ตกอยู่ในสภาพที่ไร้เรี่ยวแรง

หัวใจที่เต้นแรงก็ค่อยๆ เต้นช้าลง เธอไม่อาจขัดขืนต่ออะไรได้อีก ในขณะที่กำลังมึนงงอยู่นั้นเองก็รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายได้คลายมือที่บีบคอเธอออกแล้วแบกเธอไว้ที่ไหล่

แม้จะเวียนหัวและตาเริ่มพร่าเลือนแล้ว แต่เธอก็ยังมองเห็นผ้าพันคอเสื้อโค้ตกันลม โทรศัพท์มือถือ และบัตรโดยสารของตัวเองตกกระจายอยู่ที่พื้น ชายคนนั้นนั่งยืนอยู่ที่เดิม เขาไม่ได้พาเธอเดินขึ้นเครื่องไป แล้วก็ไม่ได้พาเธอกลับไปที่เกิด แรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้นทำให้รู้ว่าทางเชื่อมนี้ได้หลุดออกจากเครื่องบินไปแล้ว

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา ก้มลงเก็บบัตรโดยสารและข้าวของต่างๆ ที่ตกกระจายบนพื้น

หญิงสาวยืนขึ้น ยื่นมือมาเชยคางของเธอ เธอจึงรู้ว่าผู้หญิงคนนี่คือแอร์โฮสเตสผู้ปุ่บ่นที่ยืนต้อนรับอยู่หน้าเกตเมื่อครู่นี้

"ใช่เธอไหม" ชายคนนั้นถาม

"ใช่ ไม่ผิดตัวแน่" แอร์โฮสเตสมองดวงตาของเธอที่ค่อยๆ เลื่อนลอย แล้วตอบเป็นภาษาญี่ปุ่นยืนยันฐานะของเธอ "ใช่เธอ"

แอร์โฮสเตสสีหน้าเย็นชาตั้งมือกลับ ทั้งที่เธอควรจะรู้สึกหวาดกลัว หากสุดท้ายก็ได้แต่ปล่อยให้ดวงตาปิดลง ปล่อยให้ตัวยาแทรกซึมเข้าไปในร่างกาย พรากการรับรู้ของเธอไป

ร้อนจัง...

สติสัมปชัญญะค่อยๆ กลับมาในสมองที่ยังงุนงงของเธอ

เธอได้กลิ่นของดินและหญ้า มีนกร้องอยู่ใกล้ๆ และเหมือนมีลมพัดเบาๆ อยู่ที่ข้างแก้มกับแขนที่เปลือยเปล่าของเธอ ลมพัดมาทำให้เกิดเสียงเสียดสีกันเบาๆ ของใบไม้

เป็นเพราะความเคยชินทำให้เธอไม่รีบลืมตาขึ้น เธอยังหมอบนิ่งไม่ขยับตัว แล้วคิดถึงภาพในความทรงจำสุดท้าย

เธอถูกลักพาตัวมาจากสนามบิน

นอกจากเสียงใบไม้เสียดสีกับเสียงนกแล้วเธอก็ไม่ได้ยินเสียงพูดหรือเสียงคนที่ไหนเลย

ปากเธอแห้งผาก แม้ว่าหัวใจจะเต้นเร็วไปสักหน่อย แต่ก็ยังถือว่ามั่นคง มือและเท้าของเธอไม่ได้ถูกมัด แล้วเธอก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีกระดุกหักแต่อย่างใด ถึงแม้ว่าร่างกายจะรู้สึกเมื่อยล้าไปบ้าง แต่ก็ไม่ได้มีบาดแผลที่เธอไม่รู้ที่มาที่ไปเกิดขึ้น

ไค้ดักันลมของเธอถูกเก็บไป แต่เสื้อผ้าอื่นๆ บนร่างกายยังอยู่ครบ บุตสันก็ยังสวมอยู่

หญิงสาวพยายามจะลืมตาขึ้น แสงอาทิตย์เจิดจ้าพลันแยงเข้าตาเธอ ทำให้เธอต้องหลับตาลงอีกครั้ง พยายามอยู่หลายครั้งจึงสามารถปรับสายตา

ให้เข้ากับแสงอาทิตย์ได้

เธอกำลังนอนคว่ำหน้าอยู่บนสนามหญ้า ด้านหน้าของเธอคือหญ้าที่โดนแดดส่องจนแทบจะโปร่งแสง เพราะกำลังคว่ำหน้าอยู่จึงมองไปได้ไม่ไกล เห็นเพียงแค่ต้นไม้มากมายที่อยู่หลังใบหญ้า

เป็นเพราะดวงอาทิตย์ส่องแสงแรงมาก หญ้าที่อยู่ตรงหน้ามีความชื้นไม่มากนัก แสงแดดร้อนแผดเผาหญ้าจนเหลืองกรอบ

กระนั้นเธอก็ยังมองไม่เห็นใครสักคน แต่เพื่อความแน่ใจเธอก็ยังคงนอนหมอบอย่างนิ่งเงียบ แล้วสังเกตไปรอบๆ

มีผีเสื้อลายสีขาวตัวเล็กบินผ่านไป มีมดหลายตัวเดินผ่านหน้าเธอนอกจากนี้แล้วเธอก็ไม่เห็นว่ามียิ่งใดเคลื่อนไหวได้อีก

ไม่มีคน

พวกคนที่ลักพาตัวเธอมาตั้งใจทิ้งเธอไว้ในที่รกร้างแห่งนี้

เธอค่อยๆ เท้าแขนดันร่างขึ้นมา มองไปรอบๆ เพื่อหาพิกัดของตัวเอง ก่อนพบว่าเธอถูกทิ้งอยู่ในที่โล่งที่มีต้นไม้ใหญ่ล้อมรอบ เงาของต้นไม้แสดงให้รู้ว่านี่เป็นเวลาเลยเที่ยงแล้ว

พวกมันเอาเสื้อโค้ตกันลม มือถือ แล้วก็บัตรโดยสารของเธอไป แต่นาฬิกาข้อมือ เสื้อ กางเกง รองเท้าบูตยังคงอยู่ในที่ของมัน

นาฬิกาแสดงเวลาบ่ายสองโมงครึ่ง แต่เธอก็คิดว่าวันนี้ไม่ใช่วันที่เธอถูกจับตัว เธอรู้ว่าที่พวกมันทิ้งนาฬิกาเรือนนี้เอาไว้เป็นเพราะนอกจากความสวยและหน้าที่เพื่อบอกเวลาแล้วมันก็ได้มีคุณสมบัติพิเศษอื่นอีก

หญิงสาวค่อยๆ ยืนขึ้นมา เธอเห็นรอยเท้าของคนที่มาทิ้งเธอมาทิ้งไว้ที่นี่ แต่ระยะทางของรอยเท้านั้นมีแค่สองเมตรเท่านั้น ถัดจากนั้นพื้นหญ้ามีรอยถูกทับเป็นเส้นตรงสองเส้น ซึ่งต้องเกิดจากอะไรบางอย่างที่หนักมาก ในเมื่อที่นี่ไม่มีถนน เธอเดาว่าเธอคงถูกพามาที่นี่โดยเฮลิคอปเตอร์ เธอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีคราม แสงอาทิตย์ยังคงสลับตาอยู่

ห้องฟ้าโล่งไร้สิ่งใดๆ แม้กระทั่งเมฆสักก้อนก็ยังไม่ให้เห็น และแสงแดดที่ร้อนระอุนี้ก็กำลังแผดเผาผิวหนังเธอจนแสบร้อน

มองดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้านี้แล้วก็ยังมั่นใจว่าเธอไม่ได้อยู่ที่ญี่ปุ่น ตอนที่เรียกรถไปสนามบินนั้นญี่ปุ่นกำลังมีมวลอากาศเย็นพัดเข้ามา พยากรณ์อากาศยังบอกว่าอาจจะมีหิมะตก

นอกเสียจากว่าพวกมันทำให้เธอหลับไปตลอดทั้งฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิ เธอคิดว่าพวกมันพาเธอมาในพื้นที่เขตอากาศอบอุ่น

เธอตั้งสายตากลับมา ก้าวเดินไปยังต้นไม้เล็กๆ ด้านหน้า เธอไม่คาดหวังว่าคนพวกนั้นจะกลับมา เธอมั่นใจว่าถึงแม้พวกมันจะกลับมาจริงๆ ก็คงไม่ได้มีผลดีอะไรกับตน

เธอยืนอยู่ใต้เงาไม้ แล้วสำรวจดูตัวเองอีกครั้ง

มันแขนเสื้อขึ้น รอยเข็มที่แขนขวายังคงอยู่ แสดงว่าเธอหมดสติไปได้ไม่นาน ส่วนแขนซ้ายก็มีรอยเข็มอีกรอย บอกให้รู้ว่าเธอโดนฉีดยาเพิ่มเข้าไปอีก ตอนนี้เธออยากจะเข้าห้องน้ำซึ่งแปลว่าร่างกายกำลังเข้าสู่สภาวะปกติ

ยาที่ทำให้เธอหมดสติไปนั้นทำให้เธอรู้สึกปากคอแห้งผากมาก เธอต้องการดื่มน้ำมากจริงๆ

หากว่ายังอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อเธอต้องหาน้ำให้เจอ ถ้าไม่ถึงที่สุดจริงๆ แล้วเธอก็ไม่อยากจะใช้ของเหลวที่ออกจากร่างกายเพื่อดับกระหายหรือกระ

ยงดีที่ที่มีต้นไม้ซึ่งแปลว่าจะต้องมีแหล่งน้ำอยู่ ดังนั้นเธอจึงเริ่มสำรวจพื้นที่แถวนี้ ก่อนจะรู้ว่าทุ่งหญ้านี้เป็นพื้นที่ราบเพียงแห่งเดียวในบริเวณนี้ เธอถูกโอบล้อมไว้ด้วยป่า และมีภูเขาอยู่ไม่ไกลออกไปนัก ต้นไม้สูงใหญ่พวกนี้ทำให้เธอมองเห็นได้ในระยะที่จำกัด แต่เธอรู้อาตอนนี้เธอกำลังอยู่ตรงกลางหุบเขา

ทั้งยังเป็นหุบเขาลึกเสียด้วย

เธอไม่ได้ยินเสียงใดๆ ของมนุษย์ ไม่มีทั้งเสียงดนตรี เสียงเครื่องยนตร์ หรือเสียงมอเตอร์ใดๆ ไม่มีเสียงคนพูดคุยกัน ไม่มีแม้แต่เสียงเครื่องจักร หรือเครื่องใช้ไฟฟ้าที่กำลังทำงาน

แล้วเธอก็มองรอบๆ ตัวอีกครั้ง ไตร่ตรองเพียงชั่วครู่เธอก็รีบออกจากทุ่งหญ้ากว้างนี้เดินเข้าไปกลางป่า หาสถานที่มืดซิดเพื่อจัดการธุระส่วนตัว แล้วก็เริ่มหาที่ที่น่าจะมีแหล่งน้ำอยู่

กลางป่า เธอไม่ได้ยินอะไรเลยนอกจากเสียงฝีเท้าของตัวเอง

ต้นไม้ที่นี่มีมอสขึ้นอยู่เต็มไปหมด ที่พื้นก็ยังมีพวกเฟิร์น ทั้งอากาศก็ชื้นมาก ใบไม้ที่ทับถมกันเป็นกองสูงกำลังส่งกลิ่นเหม็นเน่าออกมา

แสดงว่าที่นี่ไม่ได้แห้งแล้ง เธอต้องหาแหล่งน้ำให้เจอให้ได้

ไม่นานนักเธอก็พบว่าตัวเธอกำลังยืนอยู่บนเนินเขา และต้องเลือกว่าจะปีนขึ้นเขาหรือเดินลงเขาไป เธอยังคงไม่ได้ยินเสียงน้ำ เธอจึงหยุดเดินแล้วมองสำรวจไปรอบๆ

เมื่อดูสภาพโดยรอบแล้วเธอก็คิดว่าควรจะต้องปีนขึ้นเขา ก่อนจะพบกับสิ่งที่ต้องการ

รอยเท้าสัตว์!

เธอตตามรอยเท้าของสัตว์นั้นไปแล้วก็เจอกับลำธารเล็กๆ สายหนึ่งกำลังไหลริน ลำธารนี้มีความกว้างไม่ถึงสองเมตรด้วยซ้ำ แต่มันก็เพียงพอแล้ว น้ำในลำธารนี้ใสสะอาดไร้สิ่งเจือปน เธอนั่งยองๆ อยู่ข้างลำธาร พลางใช้สองมือวกน้ำขึ้นมาดื่ม จากนั้นก็ล้างหน้า

ในน้ำนี่จะมีเชื้อโรคหรือพยาธิอยู่หรือไม่ ความคิดนี้ทำให้เธอต้องหยุดชะงัก เป็นเพราะเธออาศัยอยู่ในเมืองมานานถึงได้กังวลกับเรื่องแบบนี้

หลังจากที่ดื่มน้ำเธอก็รู้สึกดีขึ้นมากพลางเริ่มคิดวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ของตัวเอง

เธอไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แล้วก็ไม่แน่ใจด้วยว่าตัวเองอยู่ที่ใด

แต่รู้ว่ามีมันเกิดอะไรขึ้น มันเป็นเพราะบทความที่เปิดโปงข้อมูลลับนั้น
ก่อนหน้านี้เธอได้เตรียมใจไว้แล้วว่าตัวเองอาจจะถูกทิ้งไว้ในที่ที่
เลวร้ายกว่านี้ก็เป็นได้

อาจเป็นซากสถานที่โบราณในทะเลทรายอันแห้งแล้ง อาจจะเป็น
บังเกอร์ในสนามรบที่ถูกทิ้งร้าง หรือดินแดนน้ำแข็งที่หาอาหารเพื่อดำรงชีพ
ได้ยาก ไม่นั่นก็เป็นเกาะที่เต็มไปด้วยสัตว์มีพิษและสัตว์ร้าย

หรืออาจจะเลวร้ายกว่านั้น คือพวกมันฆ่าเธอทิ้งไปเลย

ดังนั้นป่าดิบที่ไร้ผู้คนตรงหน้านี้ก็ได้เลวร้ายนักหรือ

หลังจากที่ดื่มน้ำต่ออีกอีกเธอก็ลุกขึ้น ทางที่เดินผ่านมานี้ไม่มีต้นไม้อะไร
รอบๆ นี่จึงไม่มีอะไรที่พอจะใช้บรรจุน้ำได้

เธอล้วงหยิบหินแหลมที่เก็บจากข้างทางออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะ
เริ่มปีนขึ้นไป เขา ตลอดทางไม่ลืมที่จะทำสัญลักษณ์ที่ต้นไม้หรือหินก้อนใหญ่ๆ
เอาไว้

จนกระทั่งเงาของเธอเคลื่อนคล้อยไปอยู่ทางด้านหลังจนสูงเท่าๆ กับ
ตัวเองแล้วนั้น หญิงสาวก็ปีนขึ้นไปมาถึงยอดเขาลูกแรก

จากนั้นเธอก็มองเห็นกลางภูเขาลูกที่อยู่ตรงข้าม ที่นั่นมีสิ่งก่อสร้าง
เก่าๆ อยู่หลายหลัง แล้วก็สปลองไฟที่ยังมีควันไฟออกมาด้วย

มีคนอยู่ที่นั่น

เธอกำลังคิดจะไปที่นั่น

แต่แทนที่เธอซึ่งไม่ได้เจอผู้คนมาครึ่งวันจะรีบร้อนวิ่งไปที่นั่นทันที
เธอลับมองหาต้นไม้ที่มีใบไม้แน่นและลับตาคนหนึ่งพักแทน

มนุษย์เป็นสัตว์ที่ต้องอยู่รวมกัน พวกที่จับตัวเธอมาก็รอคอยให้เธอ
เดินเข้าไปหา

แม้ว่าเธอไม่ได้รู้สึกว่าร่างกายตัวเองมีอะไรที่ผิดปกติ แต่เธอก็รู้ว่า
พวกมันจะต้องคอยเฝ้ามองเธอไม่ว่าจากทางใดก็ทางหนึ่ง

นี่มันเป็นเกม
เกมของนักล่า
แล้วเธอก็กลายเป็นเหยื่อที่ถูกล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623976.html>